

καὶ τὰς λεμονέας του, προσέλαβεν ὄψιν κατηφῇ καὶ πένθιμον καὶ αὐτὰ τὰ μῦρα τῶν λουλουδιῶν του ἔχασαν πᾶν θέλγητρον.

Καὶ τώρα θὰ περιμένετε βέβαια ὅλοι σας ν' ἀκούσετε ὅτι ἐστάλησαν ἱατροὶ καὶ δαμαλὶς καὶ φάρμακα καὶ ἀποσπάσματα, ἵνα ἐμποδισθῇ τὸ κακόν, ἵνα ἐνσταλαχθῶσιν ὀλίγαι σταγόνες βαλσάμου εἰς τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας καρδίας! Ἀλλὰ ἐλησμονήσατε δεῖλαι οὗτοι εὐρίσκεσθε ἐν Ἑλλάδι, ὅτι πρωτοपुरγεῖ ὁ αἶρ Τρικούπης, ὅτι ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν εἶνε ὁ ἀφέντης, ὅτι νομάρχης εἶνε ὁ κ. Πλαστήρας, ὅτι δήμαρχος εἶνε ὁ κ. Λεώπουλος, ὅτι οἱ βουλευταὶ ἐργάζονται διὰ τὰ ρουσφέτια των κτλ. Ἄν τὰ ἐλησμονήσατε ὅλα αὐτὰ, σὰς τὰ ὑπενθυμίζομεν.

Καὶ διὰ νὰ μὴ ἀσεβήσωμεν πρὸς τὰς ἐξωργισμένας σκιάς τῶν θυμάτων τῆς ἀναληγσίας τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, ἀνακαλοῦμεν τοὺς οὗς ἐν προηγουμένῃ πρὸς τὸ «Μη Χάνεσα» ἐπιστολῇ μας ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξεφέραμεν καλῇ τῇ πίστει ἐπαίνους, καὶ ἀντ' αὐτῶν ρίπτομεν ἐπὶ τῆς φιλοσοφείας κεφαλῆς του τοὺς θρήνους τῶν ὀλοφυρομένων μιτέρων, ἀδελφῶν, συζύγων, πατέρων, τέκνων. Καὶ διὰ νὰ μουρμουρίζομεν αἰωνίως, καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν ποτὲ τὴν εὐτυχίαν ν' ἀναφέρωμεν καὶ μίαν πράξιν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος, οἱ Ἀσκληπιάδαι τῆς Σπάρτης, ζηλώσαντες τὴν δοξάν τῶν ἐν Σύρῳ συναδέλφων των, ἀρνούνται νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς εὐλογώμεντας, ἢ κατηγορηματικώτατα λέγοντες τὸ ἀπαισιῶς ἤχοῦν εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐρχομένων νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειάν των: δὲν μπορῶ νάρθω, ἢ ζητούντες ἀμοιβὴν τόσον μεγάλην, ὥστε οὔτε ὁ Ρότσιλδ δὲν πιστεύομεν νὰ τοὺς ἐπερνε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι κερδοσκοποῦντες ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁμοίων των, τῶν ἀδελφῶν των, γίνονται ριψάσπιδες τοῦ καθήκοντος ἐν τῇ πόλει, ἐν ἣ οἱ πρόγονοί μας τοὺς ριψάσπιδας τῶν μαχῶν ἐθεώρουν ἀτίμους. Καὶ περὶ αὐτῶν λοιπὸν τί θέλετε νὰ σὰς εἴπωμεν;

Θέλετε νὰ τοὺς παρακινήσωμεν νὰ μεταβάλωσι διαγωγὴν; Ἀνωφελές. Ἀφοῦ ἡ ὥς γρανίτης σκληρὰ καρδιά των δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς των πασχόντων, ἀφοῦ δὲν ἐνόμισαν ἄξιον τοῦ ἑαυτοῦ των νὰ παρηγορησῶσι μερικὰς ὑπάρξεις, ἄρα ἡμεῖς μὲ τὰ λόγια τί θὰ ἐκίναμε; Τίποτε.

Καὶ τελειώνομεν μὲ μίαν ἀπαιτήσιν ἣν ἔχομεν ἀπὸ τὸν κ. Λομβάρδον, νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὸν νομάρχην, ἃν ἡ καρδιά του ἦνε ἀπὸ αἷμα καὶ σάρκα, καὶ ὅχι ἀπὸ βύρσαν, ὅπως ἡ τῶν ἱατρῶν μας. Περιμένομεν.

Ταῦτες

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐσχάτως τὸ παλάτιον τοῦ Οὐεστμίνστερ ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἥρωος τῆς ἡμέρας Οὐίλλιαμ Μαρβόου, τοῦ δῆμιου. Ἀπὸ τοῦ τελευταίου τοῦ ἐγκλήματος ἐν Δούρχαμ, ὁ Μαρβόου τὸν ὁποῖον ὤφειλον νὰ διώκουν ὡς ἀνίκανον ὑπρέτην, ἀπέβη ἐν Λονδίῳ πρόσωπον τοῦ συρμοῦ. Ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων, ὠδηγήθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων, ὁ δῆμιος μετέβη εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὅθεν ἐπέρασεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ προέδρου. Ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων ἡ παράδοξος αὕτη προσωπικότης ἐχάριζε τὰ αὐτογράφα του, μετὰ τῆς κάρτας του. Γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ εὐλογημένη χώρα τῆς ἐκκεντρικότητος, ἀλλ' ἡ συμπαθητικὴ ὑποδοχὴ, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου πρὸς τὸν δῆμιον, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἐκκεντρικότητα, εἶνε καθαρὰ τρέλλα, μυσαρὰ παραφροσύνη, τῆς ὁποίας οὐδὲν παράδειγμα ὑπάρχει εἰς οὐδεμίαν χώραν τοῦ κόσμου.

Αἱ συνεδριάσεις τοῦ Κοινοβουλίου εἶνε κατὰ τὰ νόμιμα μυστικά, καὶ πᾶν μέλος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξώσιν

δὲ ὑπρέτης εἰσελθὼν ἐπλησίασεν τὸν μαρκήσιον καὶ ὠμίλησεν αὐτῷ χαμηλοφώνως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μοὶ ἀγγέλλουσιν ὅτι ὁ προστατευόμενός μου ἐπανῆλθεν.

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν ὑπρέτην.

— Εὐαρεστήθητε νὰ εἴπητε εἰς τὸν Λυκογιάννην ὅτι τὸν ἀναμένομεν, εἶπε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λυκογιάννης ἐνεφανίσθη κρατῶν τὸν πῖλον ἣν ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν.

Βεβαίως ἂν δὲν εἶχον προειδοποιηθῇ ἐκεῖνοι τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες δὲν εἶχον ἴδει ποτὲ τὸν Λυκογιάννην, δὲν θὰ ἐπίστευον ὅτι ὁ κομψὸς οὗτος νεανίας, ὁ διακεκριμένος, ἔχων τὴν φυσικὴν γαμψότητα, τὸ μεδίαμα χάριεν, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος, ἦν ὁ ἄγιος ἐκεῖνος, οὗτινος ἤκουσαν τὴν ὀδυνηρὰν καὶ συγκινητικὴν ἱστορίαν.

Βεβαίως ὁ Λυκογιάννης πολὺ εἶχε μεταβληθῇ, διότι ὁ Ραούλ δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν, ὁ δὲ Ἰάκωβος Γρανδὲν δὲν ἀνεκάλεσεν ἀμέσως εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὰ χαρακτηριστικά του.

Πάντες εἶχον ἐγερθῇ καὶ ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ Λυκογιάννης προῦχώρησεν ἐρυθρίων, ὀλίγον δειλὸς, ἀλλ' ἄνευ δυσκολίας.

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἐπαρουσίασεν ἅπαντας πλὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν καὶ ἐνηγκαλίσθησαν.

Κατόπιν δὲ ἀπῆλθον εἰς γεῦμα, ὅποτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ ὑπρέται εἰσάχουν πρὸς ἐκπληξιν πάντων τὸν περίφημον Γεροκάτσικα, ἐκείνασαντα σχεδὸν τὴν εἴσοδον.

— Καλημέρα τῇ συντροφίᾳ, εἶπε, ἅμα εἰσελθὼν, ἐχαιρέτησε καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν διηγῆθη τὴν δωρεάν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμεν εἰς ἄγνωστος καὶ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ κ. Λαγγάρδ. Τοῦ ἐδώρησε εἰσόδημα 200 φράγκων καὶ χωριστὰ 10000 φράγκα μὲ τὰ ὁποῖα ἠγόρασε ἓνα χωράφι τὸ ὁποῖον ἄλλοτε τοῦ ἀνῆκε, καὶ τώρα ὁ Γεροκάτσικας ὅστις ἄλλοτε ἐπῆτει, τώρα δίδει εἰς ἄλλους ἐλεημοσύνην.

ΚΑ

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ

Χωρὶς νὰ παρακληθῇ ὁ Γεροκάτσικας κατέλαβε τὴν ἐτοιμασθεῖσαν δι' αὐτὸν θέσιν ἐν τῇ τραπέζῃ μετὰ τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ κόμητος Βιολαῖν, καὶ τὸ διακοπὴν γεύμα ἔληξε διὰ τῆς εὐθύμου διηγήσεως τοῦ νέου ἀστοῦ τοῦ Βλαϊνκούρ.

Ὁ γέρον ἐκένωσε φαιδρῶς δις τὸ πλήρες καμπανίτου ποτήριόν του, καὶ μετὰ σοβαρότητος λαβὼν τὸν καφὲν ἐπὶ τὴν σίκεραν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες.

τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους ἤθελε παρατηρήσει ἐν τινι θεωρείῳ· ἐν γένει, ὅταν εἶνε πλήρεις αἱ θέσεις, οὐδεὶς βουλευτὴς ἀμφισβῆλλει ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ 300—400 ἀκροαταί. Ἐν τούτοις, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, πρὸ πάντων ὅταν μεταξὺ τῶν παρενρισκομένων ἀριθμοῦνται πρίγκηπες, εἰς βουλευτὴς ἐνίσταται κατὰ τῆς παραδιάσεως τοῦ νόμου πρὸς τὸν πρόεδρον, ἐξαιτούμενος τὴν ἐξώσιν τῶν παρεισάκτων. Ὁ πρόεδρος, ἐκπεληγμένος ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου εἰδήσεως, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν του, τὴν κεκαλυμμένην διὰ τῆς μεσαιωνικῆς περρούκας του, συγκατανεύει καὶ διατάσσει τὴν κένωσιν τῶν θεωρείων. Εἶνε θλιβερόν ὅτι δὲν ὠφελήθησαν τοῦ κανόνος τούτου διὰ νὰ ἐκδιώξωσι τὸν Οὐίλλιαν Μαρβίου.

Ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ὡς ἐπιφανοῦς προσώπου, ὁ δῆμιος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἔχη συνεντεύξει, μετὰ τῶν ρεπόρτερ. Ἀρκετὰ εὐπρόσιτος, δὲν δεικνύει ἀνάρμοστον ματαιότητα διὰ τὴν θέσιν του. Εἶνε μέσου ἀναστήματος, ὁ κορμὸς τοῦ σώματος ὑψηλός, καὶ βραχεῖαι αἱ κνήμαί του· ἡ ὄψις του κατὰ κράτος ὁμοιάζει τὴν τῆς ἀλώπεκος, ἐν τῷ καινοτάτῳ αὐτοῦ συνόλῳ μένει νὰ σημειώσωμεν ἡ βραχίονας ἀσυμμέτρους μακροὺς καὶ χ. ρας· πλατεῖας καὶ ὀστεώδεις.

Ὅσακις ἐκτελῇ τὴν ἐργασίαν του, εἶνε ἐν ῥευμένῳ ἀτημελήτως, φέρει ὑπερμεγέθη λαιμοδέτην καὶ ἰκρὸν φοκὶλ ἀμφιδόλου λευκότητος. Ὁ διάδοχος τοῦ Κέλραφτ ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ἐν τῷ ἐπισκεπτηρίῳ του φέρεται ἡ λέξις ἐκτελεστής, ἐπιτήδευμα καὶ ὄχι δημοσία ὑπαλληλία, ἀνταλλαγὴν πρὸς τὸ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ὅπερ κατεῖχε πρότερον. Ὁ Μαρβίου εἶνε βιομήχανος· ἐνέργει ἐνεκα κλήσεως, ἀνευ ἐπισήμου χαρακτῆρος. Δὲν εἶνε ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἥτις δὲν ἐνασχολεῖται εἰς τὰς ἐκτελέσεις τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Εἶνε φυσικὸν εἰς βιομήχανος νὰ συσταίνῃ τὴν τέχνην του

καὶ λοιπὸν ὁ δῆμιος βεβαιώνει ὅτι ἡ κρεμάλα εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως. Διακηρύσσει ὅτι εἶνε ἕτοιμος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θεωρίαν του καὶ ἐνώπιον τῆς ἐπιστήμης. Διὰ τὸν Ἀγγλὸν δῆμιον ἡ λαμπρότης εἶνε ἀτελεῖς ὄργανον· τὸ δηλητήριον καὶ ὁ ἤλεκτρις ὡς μέσα θανατικῆς ἐκτελέσεως, ἀτιμάζουσι, κατὰ τὴν γνώμην του, τὸν ἀγγλικὸν νόμον. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐγκληματαῖοι, ἰσχυρίζεται ὁ Μαρβίου, πρέπει ν' ἀποθνήσκωσι ὡς ἄνδρες.

Ρακοςυλλέκτης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Πορηγορία. Ἰατρικὴ τις αὐθεντία τῆς Βιέννης, ὁ καθηγητὴς Δράσε, συμπεραίνει ἐν μακρῷ περὶ χολέρας ἀρθρῷ ὅτι ἡ χολέρα θὰ περιορισθῇ μόνον ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι καὶ ἐν Βηρυτῷ, ὅπου συνέβησαν κρούσματα τινα, δὲν θὰ λάβῃ χαρακτῆρα ἐπιδημικόν, ὅτι ἀφοῦ ἀπεμονώθη ἐν Αἰγύπτῳ δὲν ἔχει πλέον δυνάμεις περιοδεῖας, ὅτι ἐπομένως διὰ κάμποσον καιρὸν οἱ Εὐρωπαῖοι δυνάμεθα νὰ ὤμεν ἡσυχοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μᾶστιγος.

Τὰ χάπια τοῦ βουλευτοῦ Μπέρ. Ὁ ἐπὶ Γαμβέττα ὑπουργὸς τῇ Παιδείας Πῶλ Μπέρ βουλευτὴς καὶ ἱατρός, ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς γαλλικῆς βουλῆς, πρὶν ἀποθάνῃ ἐννοεῖται ὁ κόμης Σαμβώρ, προσκαλέσας τὸν μοναρχικὸν βουλευτὴν Μπουρζοῦ ἰδιαιτέρως τῷ εἶπε: «Ἄν καὶ δὲν εἶμαι ἐκ τοῦ κόμματός σας, ρυχ ἦττον αἰσθάνομαι βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸ ἄτομον καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κόμματος Σαμβώρ. Μετ' ἀγωνίας ἀκολουθῶ τὴν ἀσθενειάν του καὶ βλέπω ὅτι αἱ γνώμαι τῶν ἱατρῶν εἰσι διηρημέναι,

— Βεβαίως, ἔλεγε, νομίζω ὅτι θὰ συνειθίσω εἰς τὴν διαιταν ταύτην· θεῖον κρασί, κύριε Λαγγάρδ, τοῦτο τὸ κρασί εἶναι κίτρινο σὰν τ' ἄχυρο, τὸ ὅποιον ἀφρίζει καὶ λέγεται καμπανίτης. Ἡκούσα πολλάκις περὶ τοῦ κρασιοῦ τούτου, ὡς καὶ διὰ τὸν περίφημον καμπανίτην, ἀλλὰ δὲν εἶχα πῖε καὶ πρώτη φορὰ πίνω αὐτό. Ἀμ' αὐτὰ τ' ἄλλα πιστά! τὰ εὕρσκει κανεὶς ἑστὸ τραπέζι τοῦ κόμματος Βιολαῖν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἑστὸ τραπέζι τῶν χωρικῶν τῶν Βοσγίων.

Τὴν τετάρτην ὥραν οἱ προσκεκλημένοι τοῦ μαρκησίου ἀπεσύρθησαν, ἀφοῦ ὅλοι ἐκ νέου ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Πέδρο Κάστορα ὅτι θὰ μεταβῶσι τὸ Σάββατον εἰς τὸν οἶκόν του τὴν ἑκτὴν ὥραν.

Ὁ Γεροκάτσικας ἔμεινεν ὁ τελευταῖος, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κ. Λαγγάρδ καὶ πάλιν καὶ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι πρόκειται νὰ κάμῃ μερικάς ἐπισκέψεις, τοῦθ' ὅπερ εἶπε μετὰ τόνου μυστηριώδους.

Ὁ Ραοὺλ Δεσιμαῖζ εἶχε λάβει ἀγοραῖαν ἄμαξαν καὶ διηυθύνῃ εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαῖζ.

Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ βαρόνου ἰδόντος τὸν υἱὸν του ἦτο δυσάρεστος. Ἡ ἀμνηχανία αὐτοῦ ἦτο προφανής. Ἐτείνε ψυχρῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ραοὺλ. Ὁ νεανίας ἡσθάνθη εὐθὺς ὅτι διετέθη κακῶς· ὅσῳ προκατελημμένος καὶ ἂν ἦτο, ἤλπιζε νὰ τύχῃ ἄλλης ὑποδοχῆς.

— Πάτερ μου, εἶπε τεθλιμμένος, καταλαμβάνω τὴν ἐκπληξίν σας, δὲν με ἀνεμένετε· ἐπταῖσα θελήσας νὰ σὰς προξενήσω ἐκπληξίν τινα· ἔπρεπε νὰ σὰς εἰδοποιήσω διὰ γράμματος ἢ τηλεγραφήματος· λοιποῦμαι διότι δὲν ἐπραξα τοῦτο καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε· ἀλλὰ μήπως ἔχετε ἄλλο τι νὰ με ἐπιτιμήσετε;

— Οὐδὲν ὡς.

— Πάτερ, νομίζω ὅτι δὲν σὰς εὐχαριστεῖ διότι με εἰδετε.

— Ἐχετε λάθος, Ραοὺλ.

— Ἴσως σὰς προξενήσω ἀμνηχανίαν, σὰς στενοχωρήσω· ἀλλὰ δύναμαι νὰ μεταβῶ, ἵνα ζητήσω τὴν φιλοξενίαν εἰς τὸν φίλον μου Ἰούλιον Ἀστερ.

— Ὅχι, ἀπήντησε ζωνρῶς ὁ βαρόνος· ἡ οἰκία μου εἶναι ἱκανῶς μεγάλη, φρονῶ, ὥστε νὰ δυνήθῃς νὰ κατοικήσῃς ἐντὸς αὐτῆς. Μόνον δὲν θὰ ἔχῃς τὸ ἀρχαῖον δωμάτιόν σου. τὸ ἐν τῷ ἰσογαίῳ μέγα δωμάτιον εἶναι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σου καὶ θὰ ἐγκατασταθῇς ἐν αὐτῷ.

— Ἀρκεῖ, πάτερ μου, νὰ ἦμαι ὑπὸ τὴν στέγην σας, καὶ ἀδιάφορον ποῦ θὰ μένω.

— Καλῶς. Πόσον καιρὸν θὰ μένης ἐν Παρισίοις;

— Πέντε ἡμέρας μόνον.

Ὁ βαρόνος ἀπεδύσατο τὴν σκληρωπότητα, σκεφθεὶς ὅτι αἱ πέντε ἡμέραι ταχέως θὰ παρέλθωσι.

— Καὶ διατί ἤλθες;